

Snöalv II

Narien kände hur blodet värmdes av Ymirs mjuka läppar.

Så det är så här det känns tänkte hon dimmigt och log omedvetet. Sedan besvarade hon kyssen nyfiket. När han lade ena armen runt hennes midja hade hon inte ens en tanke på att slå bort den. Vänskapen var på väg att bli någonting helt annat. Men de var för lyckliga för att bekymra sig över detta. Ibland kunde man skjuta undan problem och svårigheter intalade Ymir sig själv och bet lätt i hennes underläpp. Ett spinnande ljud sade honom att han gjorde allt rätt. De låg i snön i vad som kändes som flera dagar, till och med år. Ett rop hördes från fjärran och de drog sig motvilligt ifrån varandra.

Deras läppar var svullna och i ögonen brann en glöd. Med röda kinder lät Narien Ymir hjälpa henne upp. "Jag måste säga att din bestraffning var..intressant," sade han retsamt med ett höjt ögonbryn. Hon rynkade lätt på pannan. "Jag skulle snarare säga att det var du som..bestraffade mig." Båda stelnade till vid de orden. Hon ville känna honom mot sig igen. "Vi borde gå hem. Himlen har börjat mörkna." Ymirs läckra röst bröt igenom dagdrömmarna.

Narien nickade långsamt. Månen dök upp och lät dem bada i sina strålar.

Lite osäkert tog hon tag i barndomsvännens starka hand. Han smekte hennes tumme och så gick de nerför heden. De var tysta ett tag men spänningen hade försvunnit. Inom sig viste dock båda att de passerat vänskapens gräns.

Nästa morgon gick Narien upp tidigt. Solen fick snön att glittra som små diamanter utanför fönstret. En fågel sjöng i trädet. Hon trodde att det skulle bli en fin dag. Då kom minnena av Ymir tillbaka och fick hjärtat att hoppa över ett slag. Hon lade handen över bröstkorgen och försökte andas normalt. Hon saknade..honom och känslan av hans läppar. Det hade börjat som en lek. Och slutat i blodigt allvar. Kärlekskranka Narien tänkte hon och log brett.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vampyrens hjärta med Poeter.se id #30966 innehar upphovsrätten